

Arrest

nr. 286 680 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOTTELIER
Kortrijksestraat 35
8501 KORTRIJK-HEULE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn en die wettelijk vertegenwoordigd wordt door haar ouders X en X, op 23 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2018 dienen de ouders van verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in, dit eveneens in naam van hun minderjarige kinderen. Op 15 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 20 september 2021 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan de ouders van verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 26 november 2021 dient de minderjarige verzoekende partij in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 29 maart 2022.

1.3. Op 9 september 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je bezit de Iraanse nationaliteit en bent op (...) 2011 geboren in Teheran (Iran). Je bent op 11 september 2018 samen met jouw ouders, S. R. T. en F. Z. (O.V. (...)) naar België gekomen.

Op 9 oktober 2018 dienden jouw ouders in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 werd dit verzoek ook in jouw naam als vergezellende minderjarige ingediend. Jouw ouders haalden in het kader van dit verzoek aan dat zij bij terugkeer naar Iran vrezen gedood te worden door de Iraanse autoriteiten omwille van hun bekering naar het christendom. Daarnaast haalden zij ook aan te vrezen dat zij bij terugkeer naar Iran in problemen zullen komen met de broer van jouw moeder. Die werkt immers voor de Iraanse veiligheidsdiensten en was zeer ontstemd omdat je ouders zich tot het christendom hadden bekeerd. In het kader van hun verzoek gaven jouw ouders tevens aan in geval van terugkeer naar Iran te vrezen dat jij naar het weeshuis zou moeten gaan als zij geëxecuteerd zouden worden omwille van hun bekering tot het christendom. Het verzoek van je ouders werd op 17 december 2020 door het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigeringsbeslissing. Er werd immers geen enkel geloof gehecht aan de oprechtheid van de bekering tot het christendom van je ouders. Evenmin werd door het Commissariaat-generaal geloof gehecht aan de door jouw ouders ingeroepen vervolgingsfeiten. Het beroep dat jouw ouders tegen deze beslissing aanhangig maakten werd op 20 september 2021 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. De Raad nam hierin integraal de argumenten opgeworpen door het Commissariaat-generaal over. Op 4 oktober dienden jouw ouders in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 18 november 2021 deden jouw ouders vrijwillig afstand van dit tweede verzoek. Op 23 november 2021 werd hun tweede verzoek om die reden onontvankelijk verklaard. Op 26 november 2021 diende jij een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in. Je verklaarde dat je ouders in Iran christenen geworden zijn en dat je niet terug kan naar Iran omdat het leven van je ouders in Iran in gevaar is. De Iraanse politie is namelijk op de hoogte van de bekering van je ouders naar het christendom. Zonder je ouders kan je niet terug naar Iran omdat je daar bij niemand kan blijven.

Ter staving van je identiteit en je verzoek legde je de volgende documenten neer: een kopie van je shenasnameh (Iraans geboorteboekje); een kopie van een attest van de katholieke school Sint-Anna Goethe waaruit blijkt dat je aansloot in het eerste leerjaar, dat je nu in het vierde leerjaar zit en dat je regelmatig lessen volgt (d.d. 2 september 2021, ondertekend door S. M.-D. L. in opdracht van directrice W. V.); een kopie van een steunbrief van de Evangelisch Protestantse Gemeenschap Gent waaruit blijkt dat je sinds eind oktober 2018 samen met je ouders regelmatig de kerk in Wondelgem bezoekt en er samen met je leeftijdsgenootjes deelneemt aan de kindernevendienst op zondagochtend (d.d. 17 maart 2022, ondertekend door I. C., co-pastor van de Evangelische kerk De Rots in Wondelgem).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek

rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden bij hun verzoek van 9 oktober 2018, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je vreest immers dat het leven van je ouders in Iran in gevaar is omwille van hun bekering tot het christendom en dat je daardoor alleen zal zijn in Iran (Notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 29 maart 2022, p. 8). Het verzoek van je ouders werd echter afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing die de RvV volgde. Aangezien jij bij het verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste geldt de weigeringsbeslissing in haar verzoek ook voor jou. Bovendien haalden zowel je moeder als je vader de door jou aangehaalde problematiek reeds aan in hun eigen verzoek om internationale bescherming. Je moeder stelde immers te vrezen dat je zou verbannen worden door de maatschappij omdat je ouders christen geworden zijn, waardoor je geen toekomst hebt in Iran (NPO 2 F. Z., d.d. 18 november 2020, p. 16). Je vader stelde dan weer te vrezen dat ze je aan een weeshuis zouden geven nadat je ouders gedood werden en dat je in Iran geen leven zou hebben (NPO 2 S. T., d.d. 18 november 2020, p. 22). De door jou aangehaalde motieven werden dus reeds meegenomen in het verzoek van je ouders. Zowel het CGVS als de RvV oordeelden dat de vluchtmotieven van je ouders ongeloofwaardig waren en dat hun bekering niet oprecht/geloofwaardig was waardoor ze niet aantoonde dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christenen zouden gedragen of er als dusdanig zouden worden gepercipieerd, waardoor niet kon worden aangenomen dat zij er ten gevolge daarvan problemen zouden kennen. Het gegeven dat jij naar aanleiding van jouw verzoek naar diezelfde bekering verwijst die je ouders reeds aanhaalden in hun verzoek, is op zich niet van aard om de gedane vaststellingen van het CGVS in het kader van jouw verzoek op te heffen.

De door jou neergelegde documenten en je verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat je in België naar een katholieke school gaat en nevendienst volgt op zondag terwijl je ouders naar de kerk gaan in Wondelgem, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande conclusie in een ander daglicht kunnen stellen (NPO, p. 6 en p. 10). Uit je verklaringen blijkt immers dat je naar de zondagsdienst wordt meegenomen door je ouders (NPO, p. 12). Gezien aan de oprechtheid van de bekering van je ouders geen geloof wordt gehecht, kan niet worden geconcludeerd dat dit door jou aangehaalde element een afzonderlijk verzoek voor jou zou rechtvaardigen. De door jou neergelegde shenasnameh (Iraans geboortebokje) is evenmin van die aard dat het bovenstaande argumenten in een ander daglicht stelt. Aan je Iraanse identiteit en nationaliteit wordt hier immers niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook van de artikelen 48/3 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij meent wel degelijk eigen elementen te hebben aangehaald in het kader van het door haar ingediend verzoek om internationale bescherming. Zo wordt erop gewezen dat verzoekende partij, die ondertussen 11 jaar oud is, heeft aangehaald dat zij elke week naar de zondagsschool van de kerk gaat en dit sinds ze bijna acht jaar was geworden. Tijdens deze zondagsschool luistert zij naar Bijbelse verhalen gedurende telkens een anderhalf uur, aldus verzoekende partij. In het verzoekschrift wordt opgemerkt dat verzoekende partij tijdens haar gehoor enkele van deze Bijbelse verhalen op een zo nauwkeurig mogelijke wijze vertelde.

Voorts wordt aangevoerd dat verzoekende partij sinds meer dan drie jaar naar een katholieke school gaat waar les wordt gegeven over Jezus. Verzoekende partij stelt ook te hebben aangegeven dat zij altijd bidt tot Jezus en dat zij dit 's avonds doet. Er wordt aangestipt dat verzoekende partij verklaarde christen te zijn maar nog niet gedoopt is en zij pas later hierover zal beslissen. In het verzoekschrift wordt verder opgemerkt dat verzoekende partij verklaarde dat men, om een goede christen te zijn, moet bidden en men Jezus graag moet zien en dat zij reeds christelijke feesten in België vierde zoals Kerstmis.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekende partij dat het CGVS haar verklaringen niet nader heeft onderzocht doch louter heeft gesteld dat haar verklaringen hoofdzakelijk op dezelfde gronden berusten als deze van haar ouders. Verzoekende partij meent evenwel duidelijk verschillende redenen te hebben aangehaald waardoor zij een persoonlijke vervolgingsvrees heeft ingeval van terugkeer naar Iran. Wegens haar jonge leeftijd heeft zij dit niet exact op dezelfde manier kunnen formuleren en gaf zij aan voornamelijk schrik te hebben dat haar ouders iets zouden overkomen bij terugkeer naar Iran, aldus verzoekende partij.

Tot slot wordt betoogd dat het CGVS helemaal geen onderzoek heeft gevoerd naar de gevolgen van de religieuze activiteiten van verzoekende partij in België (o. a. zondagsschool en katholiek onderwijs) dewelke duidelijk te onderscheiden zijn van de activiteiten van de ouders.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekende partij geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Samen met de commissaris-generaal dient vastgesteld te worden dat het verzoek om internationale bescherming van minderjarige verzoekende partij hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die haar ouders aanhaalden in hun verzoeken om internationale bescherming.

Er dient hierbij op gewezen te worden dat de verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoekende partij op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekende partij als vergezellende minderjarige werden ingediend.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing correct en pertinent als volgt wordt gemotiveerd:

“In dit geval blijkt uit jouw verklaringen dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden bij hun verzoek van 9 oktober 2018, waarvoor de beslissing nu definitief is. Je vreest immers dat het leven van je ouders in Iran in gevaar is omwille van hun bekering tot het christendom en dat je daardoor alleen zal zijn in Iran (Notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 29 maart 2022, p. 8). Het verzoek van je ouders werd echter afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing die de RvV volgde. Aangezien jij bij het verzoek van je moeder reeds werd ingeschreven als persoon ten laste geldt de weigeringsbeslissing in haar verzoek ook voor jou. Bovendien haalden zowel je moeder als je vader de door jou aangehaalde problematiek reeds aan in hun eigen verzoek om internationale bescherming. Je moeder stelde immers te vrezen dat je zou verbannen worden door de

maatschappij omdat je ouders christen geworden zijn, waardoor je geen toekomst hebt in Iran (NPO 2 F. Z., d.d. 18 november 2020, p. 16). Je vader stelde dan weer te vrezen dat ze je aan een weeshuis zouden geven nadat je ouders gedood werden en dat je in Iran geen leven zou hebben (NPO 2 S. T., d.d. 18 november 2020, p. 22). De door jou aangehaalde motieven werden dus reeds meegenomen in het verzoek van je ouders. Zowel het CGVS als de RvV oordeelden dat de vluchtmotieven van je ouders ongeloofwaardig waren en dat hun bekering niet oprecht/geloofwaardig was waardoor ze niet aantoonde dat zij zich bij een terugkeer naar Iran als christenen zouden gedragen of er als dusdanig zouden worden gepercipieerd, waardoor niet kon worden aangenomen dat zij er ten gevolge daarvan problemen zouden kennen. Het gegeven dat jij naar aanleiding van jouw verzoek naar diezelfde bekering verwijst die je ouders reeds aanhaalden in hun verzoek, is op zich niet van aard om de gedane vaststellingen van het CGVS in het kader van jouw verzoek op te heffen.”

In zoverre verzoekende partij dus wijst op elementen die reeds door haar ouders werden aangehaald, moet benadrukt worden dat deze reeds werden beoordeeld door het CGVS en dat deze beoordeling werd bevestigd door de Raad. Het louter herhalen van deze motieven kan dan ook niets meer wijzigen aan de beoordeling van het CGVS en de Raad.

Er dient hierbij aangestipt te worden dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissingen met betrekking tot de verzoeken om internationale bescherming van de ouders werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de beroepen ertegen werden verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer verzoekende partij elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van eerdere beslissingen, quod non in casu.

De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij in volgend oordeel:

“De door jou neergelegde documenten en je verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat je in België naar een katholieke school gaat en nevendienst volgt op zondag terwijl je ouders naar de kerk gaan in Wondelgem, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande conclusie in een ander daglicht kunnen stellen (NPO, p. 6 en p. 10). Uit je verklaringen blijkt immers dat je naar de zondagsdienst wordt meegenomen door je ouders (NPO, p. 12). Gezien aan de oprechtheid van de bekering van je ouders geen geloof wordt gehecht, kan niet worden geconcludeerd dat dit door jou aangehaalde element een afzonderlijk verzoek voor jou zou rechtvaardigen. De door jou neergelegde shenasnameh (Iraans geboortebokje) is evenmin van die aard dat het bovenstaande argumenten in een ander daglicht stelt. Aan je Iraanse identiteit en nationaliteit wordt hier immers niet getwijfeld.”

Verzoekende partij slaagt er niet in voorgaande motieven om te buigen.

Door te benadrukken dat zij reeds jaren naar de zondagsschool gaat waar ze Bijbelse verhalen hoort en katholiek onderwijs geniet alsook altijd bidt tot Jezus, maakt verzoekende partij in haar hoofde geen diepgaande en oprechte bekering aannemelijk.

De Raad merkt hierbij op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, moeten volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoekster volgens haar verklaringen behoort, dit is haar kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop verzoekende partij het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die zij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoekende partij over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij. Het enkele feit dat verzoekende partij interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekende partij moet aannemelijk maken dat zij door haar interesse ook een andere godsdienst heeft, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoekende partij om aannemelijk te maken dat zij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van haar identiteit.

In casu moet vastgesteld worden dat verzoekende partij niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging bekeerd te zijn tot het christendom.

Er kan immers niet vastgesteld worden dat verzoekende partij, die slechts 11 jaar oud is, over de nodige maturiteit en voldoende oordeelsvermogen beschikt om de te verwachten gevolgen van haar handelen te kunnen inschatten, en dat zij dus zelf(standig) in staat is om de complexe, zwaarwichtige en ingrijpende beslissing om zich tot een andere religie te bekeren te nemen en/of ten volle te begrijpen.

De Raad stipt aan dat verzoekende partij overigens in het verzoekschrift uitdrukkelijk aangeeft nog niet gedoopt te zijn en hierover zal beslissen wanneer ze ouder is dan 14 jaar zoals ze ook aangaf tijdens haar persoonlijk onderhoud (persoonlijk onderhoud, p. 12).

Er kan in casu dan ook redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat verzoekende partij - die overigens in het voorliggend verzoekschrift wordt vertegenwoordigd door haar ouders - thans (nog) niet over het nodige oordeelsvermogen beschikt om de zin en de gevolgen van een bekering van de islam naar het christendom ten volle te vatten en in te schatten.

Bovendien wordt er geen geloof gehecht aan het oprechte karakter van de bekering van de ouders en blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat zij naar de zondagsdienst wordt meegenomen door haar ouders en in aanraking kwam met het christendom via haar ouders (persoonlijk onderhoud, p. 12).

Verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet overtuigen dat zij vanuit een diepgaande, doorleefde en verinnerlijkte overtuiging christen zou zijn waardoor uit niets blijkt dat ze zich bij terugkeer naar Iran daadwerkelijk als christen zal gedragen of als dusdanig door haar omgeving zal worden gepercipieerd.

Het gegeven dat verzoekende partij naar de zondagsschool gaat waar ze Bijbelse verhalen hoort die ze kan navertellen en katholiek onderwijs geniet alsook altijd bidt tot Jezus, kan geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen.

Hierbij moet bovendien opgemerkt worden dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er concrete indicaties zijn dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van deze religieuze activiteiten van de verzoekende partij en zij hiervoor vervolgd zal worden.

Wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders, dient immers aangestipt te worden dat reeds in het kader van de beschermingsverzoeken van de ouders werd opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat een terugkeer slechts problemen zal veroorzaken wanneer sprake is van een verhoogd risicoprofiel, wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er werd hierbij ook reeds aangegeven dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens hun bekering tot het christendom.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad hierbij dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoekende partij geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving en zij hoe dan ook niet aantoonbaar dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die haar blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Gelet op het voorgaande kan niet aangenomen worden dat de motieven in hoofde van verzoekende partij een aparte verzoek rechtvaardigen.

2.2.2. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt nog aangestipt dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat

verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het vluchtrelaas waaruit geen nood aan internationale bescherming is gebleken.

Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

Verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.2.4. Waar de schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd, wijst de Raad erop dat deze tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

2.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het commissariaat-generaal door een gespecialiseerde protection officer waarbij rekening werd gehouden met haar jeugdige leeftijd en maturiteit. Zij kreeg de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, er konden nieuwe en/of aanvullende stukken neergelegd worden en zij heeft zich laten bijstaan door een advocate, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kindvriendelijke samenvatting van de uitspraak

In deze zaak verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen jouw beroep. Dat wil zeggen dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen definitief is. Je krijgt geen bescherming als vluchteling en ook geen subsidiaire bescherming in België.

Hieronder zal de Raad zijn uitspraak samenvatten. Zo kan jij, een kind van elf jaar, al dan niet met bijstand van een volwassene, de beslissing volgen en begrijpen.

De rechter heeft jouw dossier met veel zorg bekeken.

De rechter stelt vast dat jouw ouders eerder al een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. Jouw ouders konden de rechter toen niet overtuigen dat zij oprecht zijn bekeerd tot het christendom. Er werd vastgesteld dat een terugkeer naar Iran jullie gezin niet in de problemen zou

brengen omwille van hun bekering. Daarom kregen jouw ouders een negatieve beslissing. Bijgevolg kregen ze geen bescherming in België. De negatieve beslissing die toen genomen werd, is definitief. Dat wil zeggen dat de rechter over het verzoek van jouw ouders geen nieuwe uitspraak kan doen.

Jij stelt in jouw eigen verzoek om internationale bescherming ook bekeerd te zijn tot het christendom. De rechter merkt op dat jij al enkele jaren regelmatig naar de zondagsschool van de kerk gaat. Daar luister je naar Bijbelse verhalen. Deze verhalen ken je heel goed. Ook op je katholieke school leer je over Jezus. Je bidt tot Jezus en viert christelijke feesten. Je bent bang dat er bij terugkeer naar Iran iets met je ouders zal gebeuren en dat je alleen zal zijn.

De rechter begrijpt dat dit een moeilijke situatie is voor jou.

De rechter heeft onderzocht of er in jouw situatie sprake is van een diepgaande en oprechte bekering. Hier stelt de rechter vast dat je met het christelijk geloof in contact bent gekomen via jouw ouders en naar de zondagsdienst wordt meegenomen door jouw ouders. Jouw ouders konden de rechter niet overtuigen van de oprechtheid van hun bekering.

De rechter is verder van mening dat er niet van jou, als kind van elf jaar, verwacht kan worden dat je de moeilijke en ingrijpende beslissing van bekering tot een andere religie zelf kan nemen en/of kan begrijpen.

Daarom is de rechter van mening dat er ook voor jou geen aanwijzingen zijn dat je je bij terugkeer naar Iran als christen zal gedragen, of dat anderen je als christen zouden zien. Jouw ouders toonden ook niet aan dat zij al gekend waren bij de Iraanse autoriteiten wegens eerdere problemen. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat de Iraanse overheid jullie in gevaar zou brengen.

Je kan ook subsidiaire bescherming krijgen wanneer er, los van jouw vluchtrelaas, in jouw land van herkomst willekeurig geweld is waardoor jouw leven in gevaar zou zijn. Dit toon je niet aan. De rechter ziet dan ook geen reden om aan te nemen dat jij op basis van de situatie in Iran subsidiaire bescherming kan krijgen.

Tot slot stelt de rechter nog vast dat het commissariaat-generaal haar beslissing zorgvuldig heeft genomen, en dat alle motieven duidelijk in de beslissing uitgelegd zijn.

Daarom volgt de rechter de beslissing van het CGVS dat je om deze redenen niet erkend kan worden als vluchteling en ook niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De rechter hoopt dat deze samenvatting er voor kan zorgen dat jij beter begrijpt waarom zij in jouw zaak tot deze beslissing is gekomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU